

Si valores generosament els fets, estàs perdut, perquè, en la nostra societat, els fets no parlen per si mateixos. Tenen poc valor. Entre el fet i la imatge facturada del fet, l'espill industrial dels esdeveniments, hi ha alguna cosa més que una cadena de mans emmanillades. Hi ha l'espectacle. Probablement, els sistemes més eficaços de persuasió i alienació són l'espectacle i la tortura. El govern nordamericà, com Hollywood, ens han regalat algunes [superproduccions](#) la darrera dècada. La veracitat compta poc; la veritat, no gens. L'important és l'espectacle. *And the show must go on.* Avui dia, no és imprescindible una inducció de l'incident, és a dir, provocar o inventar l'esdeveniment, per tal de generar espectacle; cal, sobretot, una bona postproducció. L'ull públic dels fets, que Howard Franklin va convertir el 1972 en una [gran pel·lícula](#) -on el fotògraf de premsa intervenia activament en la realitat i, per tant, en la construcció de la història-, ha estat superat per la *nouvelle cuisine* dels fets, encara que siguin [aire](#) o tan volàtils com un [bacteri](#). Més crític, en un apunt recent, servidor recitava que [tot és plató](#) i hi enllaçava un article de Ramon J. Molés (UAB), que qüestionava el valor informatiu de les [filtracions](#) de [claveguera](#) de [Wikileaks](#). L'escrit recordava una frase de Howard Simons, editor del Washington Post, actor i espectador, jutge i part de la societat de l'espectacle, la nostra: «*Quan et penses que saps una cosa, t'has de preguntar si és això el que volen que sàpigues*». Ara acabe de llegir l'article «[Show NASA](#)», de Martí Domínguez, en el qual lamenta, arran del descobriment del bacteri que pot viure en l'arsènic, que «*cada colp més es confon la difusió de la investigació científica amb l'espectacle*» i que els mitjans de comunicació convencionals han renunciat a contrastar les comunicacions provinents de revistes i institucions científiques. No caldria dir que això és un perill. En fi, un més entre tants. La qüestió és que ens han encès tants fanals que ens enlluernem i, en aquestes blanques tenebres, rebem tan poca llum com Suècia a l'hivern. Caldrà una [teràpia](#).

Per destil·lar algunes ombres, us deixo amb una versió cinematogràfica de «[La société du spectacle](#)», obra de [Guy Debord](#): «*L'espectacle és el capital en un grau tan alt d'acumulació que s'ha convertit en imatge*»*.

[Parts de la pel·lícula: [1](#) - [2](#) - [3](#) - [4](#) - [5](#) - [6](#) - [7](#) - [8](#) - [9](#) - [Ací totes](#)]